

Tilfælde. Der er f. Eks. dette, at Nødbremser eller Nødsignaler, som staa omhandlede i § 10, kunne misbruges af Passagerer paa Rejsten, at de af Raadhed for at gøre Løjer standse Toget; saa forekommer det mig, at saadanne Personer meget vel kunne trænge til at faa en Bøde, der kan gaa ikke saa lidt over de 30 Kr., der er nævnte af et ceret Medlem, som det formentlige Maksimum for Bøden i § 12. Den Slags Raadhed skal betales, naar den vises. Andre Tilfælde af den Slags vil det jo ikke være vanskeligt at finde. I Forslaget er det foreslaet, at Bøderne skulle tilfalde Banefunktionærernes Sygekasser. Det har gjort mig ondt, at man ikke har kunnet gaa med til denne Bestemmelse. Det er jo et humanit Formaal, der her er Tale om, og jeg vilde meget ønske, at Sygekasserne kunde faa den Indtægt, som de haardt kunne behøve. Jeg tør paa den anden Side ogsaa sige, at den Engstelse, der er for, at Banefunktionærerne skulle blive alt for hidtsige til at attrapere Folt, som overtræde Bestemmelserne, og navnlig attrapere dem for Smaaovertredelser, vist ikke er begrundet. Den personlige Interesse, som den enkelte Funktionær har i, at Sygekassen faar disse Bøder, er saa overordentlig ringe, idet hans Bidrag til Sygekassen ikke derved kan blive mærkelig forringet for hans Bedkommende, at jeg ikke tror, at det skal lede til nogen overdreven Iver fra Funktionærernes Side med Hensyn til at gribe Folt i smaa Overtredelser. Jeg vil bede om at tage dette Forhold under nærmere Overvejelse. I ethvert Tilfælde at lade disse Bøder gaa til Politikassen, som vil være den Kasse, der vil være nærmest dertil, hvis man ikke kan give dem til Funktionærernes Sygekasse, synes mig mindre vel begrundet, og nogen anden Kasse vil man vistnok ikke kunne paavise. — Forstellige ærede Medlemmer have endelig ogsaa været enige om, at Lovforslagets § 13 skulde være uheldig affattet. § 13 gaar jo ud paa at give Funktionærer ved Statsbanerne, dog kun for saa vidt som de optræde i Uniform og ere forsynede med Tegn paa deres Værdighed, Ret til at anholde de Personer, som gøre sig skyldige i en Forbrydelse mod Driftens Sikkerhed, og for det andet saadanne, der gøre sig skyldige i en efter nærværende Lovs § 12 strafbar Forseelse. Hovedbestemmelsen her er den, jeg nævnedes først, den, at Funktionærerne skulle have Ret til at anholde saadanne, som gøre sig skyldige i en Forbrydelse mod Driftens Sikkerhed, det vil sige i et Forhold, der skal straffes ikke efter den foreliggende Lov, men efter Straffeloven. Dette er en Ret, som Funk-

tionærerne slet ikke kunne undvære. Saa fremt nogen gaar hen og lægger Sten eller Træbjælter paa Skinnerne for at foranledige, at Toget kommer ud af Sporet, bør selvfølgelig enhver Banebogter kunne anholde den paagældende og føre ham til Politiet. Det er, som sagt, Hovedreglen. Den anden Regel er i Lovforslaget lidt modificeret, thi den er ved den efterfølgende Bestemmelse i Virkeligheden indskrænket til, at kun den kan anholdes, som ikke er i Stand til at legitimere sig, og det synes jeg, der er nogen Rimelighed for. Begaar en Mand Overtredelser af de Bestemmelser, som efter denne Lov medføre Straf ifølge § 12, og han virkelig er aldeles ude af Stand til at godtgøre, hvem han er, saa synes jeg ogsaa, at Funktionærerne maa kunne anholde ham, saa længe indtil han kan skaffe Oplysning om, hvem han er, og hvor han hører hjemme. Naar Anholdelsen er bleven fremdraget her i Dag paa den Maade, at man skulde kunne standse en rejsende i at fortsætte Rejsten, saa kan det selvfølgelig ske, men en anden Ting er, at saaledes vil det ikke ske. Man vil overalt, hvor det kan lade sig gøre, lade den paagældende fortsætte sin forehavende Rejse og saa søge Oplysning paa Endepunktet om, hvem han er, og hvor han hører hjemme. Baade her som i det hele taget vil der fra Funktionærernes Side blive vist den samme Smødekommene, som Statsbanerne hidtil altid have vist i saadanne Tilfælde. Der er, saa vidt jeg ved, ikke nogen som helst Grund til at klage over Statsbanernes Stilling med Hensyn til Overtredelser af Reglementet, iagtet vi have haft disse Reglementer og Straffebestemmelser for at overtræde dem i Kraft i længere Tid, men ere Ordene i § 13 mindre heldig valgte, kunne vi jo let blive enige om at forandre dem saaledes, at de komme til at svare til den Tanke, som jeg nu har søgt at udtrykke her. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Reis) omtalte Bestemmelsen i § 15, 2det Stykke, som gaar ud paa, at Ministeren kan fastsætte Normalpriser for Erstatning for mindre Bestadigelser af det faste rullende og sejlende Materiel, o. s. v., med den Virkning, at dette Beløb straks kan afkræves den paagældende og altsaa betales af ham, hvis han er villig til at betale. Denne Bestemmelse er udelukkende givet i Favn af de rejsende. Naar man kommer til at slaas en Rude itu eller gøre anden mindre Skade paa Jærnbanens Materiel, er det en stor Behagelighed for de rejsende at kunne afgøre den Sag straks og betale 1 Kr. eller hvormeget en saadan Rude koster, i Stedet for at der skal gøres en hel Sag ud af det, hvorved ved-